

vady, jichž příčinný vztah k nehodě jest výslovně zjištěn, jest podle toho, co uvedeno, právně pochybeným, nemá okolnost, zda bylo zvláště zkoumáno i další provinění ve směru výše uvedeném, čili nic, zejména též za dobu před 1. lednem 1924, rozhodujícího významu, jsouc odsouzením podle §u 335 tr. zák. trestně konsumováno. Při správném právním posouzení věci měl býti již na základě zjištěného skutkového stavu i obžalovaný uznán vinným přečinem podle §u 335 tr. zák. a bylo proto rozsudek v napadené části zrušiti a ve věci samé uznati, jak se stalo. Tím odpadá potřeba, zabývati se ještě zvláště zmateční stížností současně uplatňovanými formálními zmatky.

Čís. 2229.

By skutek mohl býti přičítán jako zločin i po stránce subjektivní, je třeba, by pachatelův úmysl byl spojen s představou všech podstatných známek dotyčného zločinu (§ 1 tr. zák.).

Pro pojem »více lidí sebraných« (§ 83 tr. zák.) se nevyžaduje jich předchozí (výslovná) dohoda; stačí, uvědomí-li si vzájemnou shodu a souhlasný účel svého podnikání třebaš teprve ve chvíli vniknutí.

Pro pojem »vniknutí se zbraní« a k subjektivní skutkové podstatě zločinu §u 83 II. tr. zák. stačí, že pachatel má ve chvíli vniknutí v ě d o m ě při sobě zbraň; nevyžaduje se, by zbraň vzal s sebou úmyslně a k tomu předem jím stanovenému cíli, by jí použil k výkonu násilí.

Není zapotřebí, by násilí bylo vykonáno oním předmětem, s nímž pachatel jako se zbraní dovnitř vnikl.

Klíč (12½ cm dlouhý) jest »zbraní«.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1926, Zm II 379/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 22. dubna 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se jedině důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., nepadá zmateční stížnost pouze rozsudkový výrok, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák. Vycházejíc z právního názoru, že, má-li skutek býti přičítán za zločin, musí pachatel nejen jednati se zlým úmyslem vůbec, nýbrž pojati ve svůj úmysl všechny znaky, požadované k pojmu dotyčného zločinu, zmateční stížnost namítá především, že v projednávaném případě, v němž obžalovaný podle zjištění rozsudku nevzal klíč s sebou zvlášť k tomu cíli, by ho použil jako zbraně a, jak dodává zmateční stížnost, jako nástroje k násilnostem proti Pavlíně V-ové, nýbrž měl jej při sobě pouze náhodou, není splněn základní požadavek skutkové podstaty zločinu podle §u 83 tr. zák., by byl totiž pachatel vzal zbraň s sebou za tím účelem, by na jmenované osobě vykonal násilí a že ani »dolus malus superveniens« nepřichází proto u

obžalovaného v úvahu. Zmateční stížnost zdůrazňuje, že, jak prý vychází rovněž na jevo již ze samotných zjištění rozsudkových, obžalovaný, zůstav státi v otevřených dveřích bytu V-ové, držel klíč pouze v ruce, nepoužil ho však přes svoje rozčilení k nepřátelskému činu, k útokům proti ní, nýbrž učinil tak teprve tehdy, když ho V-ová polila kbelíkem vody. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. By skutek mohl býti přičítán jako zločin i po stránce subjektivní, je třeba, by pachatelův zlý úmysl byl spojen s představou všech podstatných známek dotyčného zločinu. Vyžaduje se tudíž i ke splnění pojmu »vniknutí se zbraní« a k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle §u 83 II. tr. zák. pouze, že pachatel má ve chvíli vniknutí v ě d o m ě při sobě zbraň. Zmateční stížnost jest na omylu, majíc za to, že jako zbraň přichází pro obor skutkové podstaty v úvahu pouze takový předmět, který béře pachatel s sebou k tomu cíli, by ho použil jako nástroje k výkonu násilí v cizím domě nebo příbytku. Tento názor nemá ni nejmenší opory v zákonné definici zločinu podle §u 83 II. tr. zák., jehož se podle ní dopouští, kdo, byť i bez pomocníků, se zbraní vnikne do domu nebo příbytku jiného a tam vykoná násilí, v zákoně blíže naznačené; že by výkon tohoto násilí musil se díti právě použitím onoho předmětu, s nímž byl pachatel jako se zbraní dovnitř vnikl, se nevyžaduje. Vniknutí se zbraní tresce se stejně jako jemu na roveň postavené vniknutí s více lidmi sebranými, přidružil-li se k němu výkon násilí v cizím domě nebo příbytku, jako zločin podle §u 83 II. tr. zák. jednak vzhledem na zvýšenou intenzitu útoku, podnikaného se zbraní nebo větším počtem lidí, přinášející s sebou zároveň sníženou schopnost a možnost odporu, obrany se strany napadených, jednak vzhledem na objektivní nebezpečí, spojené se zbraní v ruku vetřelcových, která mu skýtá možnost, by zbraně po případě také skutečně použil. Pachatel, který, vnikaje do cizího domu (příbytku), má při sobě zbraň, je si vědom jak oné zvýšené intenzity svého útoku, tak i objektivního nebezpečí, spojeného s útokem; toto jeho vědomí pak plně stačí k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle §u 83 II. tr. zák. Nevhodně srovnává zmateční stížnost, by svému stanovisku dodala zdánlivé opory, vniknutí se zbraní se vniknutím s více sebranými lidmi, při čemž, zdůrazňujíc pojem lidí »s e b r a n ý c h«, vychází zřejmě z názoru, že tomuto pojmu odpovídá pouze spojení se více lidí, kteří se o vniknutí do cizího domu (příbytku) předem neb aspoň výslovně dohodli. Tento názor je však rovněž právně mylný. K zákonnému pojmu »lidí sebraných« se nevyžaduje jich předchozí (výslovná) dohoda; stačí naopak, když více lidí, vnikajících, byť spontánně však současně a protiprávně do cizího domu (příbytku), uvědomí si třeba teprve ve chvíli vniknutí vzájemnou shodu a souhlasný účel svého podnikání. Stejně nevyžaduje se ani k pojmu vniknutí se zbraní nic více, než aby pachatel ve chvíli vniknutí byl si toho vědom, že má u sebe zbraň, a tím zároveň i oné zvýšené intenzity svého útoku a s ním spojeného objektivního nebezpečí, a netřeba zejména zjištění, že zbraň vzal s sebou úmyslně a k tomu předem jím stanovenému cíli, by jí použil k výkonu násilí.

Stačí tudíž i v projednávaném případě pro připočtení skutku jako zločinu podle §u 83 II. tr. zák. zejména i po stránce subjektivní rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaný měl, když vylomiv dveře, vstoupce-

val do bytu V-ové, v ruce 121½ cm dlouhý klíč od půdy, o jehož povaze jako »zbraně« ve smyslu §u 83 tr. zák. pochybností nevyslovuje ani zmateční stížnost a jehož, když se byl odhodlal k svému počínání vůči V-ové, když zejména vnikal do jejího bytu, skutečně použil účelným způsobem k sesílení útoku, z čehož usuzuje rozsudek zajisté případně, že si možnosti tohoto jeho použití byl také vědom, to tím spíše, kdyžtě podle dalšího zjištění rozsudkového, vniknův do bytu V-ové, ji oním klíčem opětně po hlavě a po nose tloukl a ji tak úmyslně na těle poškodil (§ 411 tr. zák.). Z těchto úvah je však zároveň již také zjevnou právní bezvýznamnost okolností, zmateční stížností dále zdůrazňovaných, že totiž obžalovaný jednak, stoje v otevřených dveřích, klíče proti napadené k nepřátelskému činu nepoužil, jednak použil klíče k útoku na V-ovou teprve tehdy, když ho byla polila vodou. Zejména ani tímto skutkem V-ové nepozbylo další jednání obžalovaného povahy zločinu podle §u 83 tr. zák.; na jeho rozčilení vzal nalézací soud správně zřetel pouze jako na okolnost polehčující při výměře trestu. Zdůrazněno budiž, že obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, zasadil Pavlíně V-ové ránu do žaludku již tehdy, když chtěla zavřítí dvéře; nasvědčujeť tento čin od počátku násilné povaze jeho počínání si vůči jmenované.

Čís. 2230.

K skutkové podstatě druhého odstavce §u 157 tr. zák. stačí v subjektivním směru, že pachatelé jednají proti napadenému v úmyslu (zřejmě) nepřátelském; nevyžaduje se úmyslu, poraniti ho na těle.

I tu platí zásada druhé věty §u 134 tr. zák. Nahodilou jest i taková vedlejší příčina, s níž pachatel nemohl předem počítati.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1926, Zm II 519/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. června 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinými zločinem těžkého poškození na těle podle §u 157-II. tr. zák.

Důvody:

S hlediska důvodu zmatku §u 281 čís. 5 tr. ř. namítá stížnost, že jednotlivě v ní uvedené rozsudkové závěry jsou v rozporu se spisy. Tento rozpor jest však jako onen důvod zmatečnosti uplatňován způsobem odpovídajícím zákonu tehdy, je-li tvrzeno, že je tu (závažný) rozpor mezi údaji rozhodovacích důvodů o obsahu listin, jsoucích při spisech, neb o soudních výpovědích na jedné straně a listinami nebo protokoly o výslechu na straně druhé. Toho zmateční stížnost nečiní, neboť neuvádí listin (protokolů), s nimiž by dotyčné rozsudkové závěry byly v rozporu, nýbrž je v ní jen všeobecně řeč o spisech. Měla-li stížnost snad na mysli námitku, že pro napadené ji rozsudkové závěry nejsou uvedeny důvody, nelze jí v tomto pojetí přiznati oprávnění. Rozsudek zjišťuje na základě svědeckých výpovědí poškozené Marie H-ové a Anny